

Sygn. akt V KS 2/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **R.S.**

oskarżonego z art. 190 a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 marca 2017 r.

skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.,

z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ka .../16,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt II K ../14

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 539 f k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**1. skargę pozostawić bez rozpoznania;**

**2. kosztami postępowania w przedmiocie rozpoznania skargi obciążyć oskarżonego R.S..**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 20 września 2016 r., sygn. akt II K ../14, uniewinnił oskarżonego R.S. od popełnienia zarzucanego mu występku z art. 190 a § 1 k.k.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżyciel publiczny i oskarżycielka posiłkowa.

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Ka .../16, Sąd Okręgowy w G. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Od powyższego wyroku skargę w trybie art. 539a k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego R. S., zarzucając obrazę przepisu art. 437 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie prawa procesowego, polegające na uchyleniu wyroku sądu I instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy nie istniała żadna ze wskazanych w tym przepisie, przesłanek determinujących decyzję o uchyleniu wyroku. Podsumowując, obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 grudnia 2016 r. w całości i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w pisemnej odpowiedzi na skargę wniósł o jej pozostawienie bez rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Skargę wniesioną przez obrońcę oskarżonego należało pozostawić bez rozpoznania wobec jej ustawowej niedopuszczalności.

W myśl art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r., poz. 437), która weszła w życie w dniu 15 kwietnia 2016 r., w postępowaniach, o których mowa w ust. 1 art. 25 ww. ustawy, stosuje się przepisy rozdziału 55a ustawy zmienianej. Przepis art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. stanowi natomiast, że jeżeli na podstawie dotychczasowych przepisów po dniu 30 czerwca 2015 r. skierowano akt oskarżenia, wniosek o wydanie wyroku skazującego, wniosek o warunkowe umorzenie postępowania lub wniosek o umorzenie postępowania przygotowawczego i orzeczenie środka zabezpieczającego, postępowanie toczy się według przepisów dotychczasowych do prawomocnego zakończenia postępowania.

Z powyższego wynika, że z uwagi na treść art. 25 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. przepisy rozdziału 55a kodeksu postępowania karnego stosuje się do spraw, w których postępowanie sądowe zostało wszczęte po dniu 30 czerwca 2015 r. (zob. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16 LEX nr 2076412; z dnia 24 sierpnia 2016 r., IV KS 1/16; z dnia 14 września 2016 r., V KS 1/16; z dnia 20 października 2016 r., V KS 2/16; z dnia 22 listopada 2016 r. IV KS 2/16 LEX nr 2152403). Aprobując to stanowisko podkreślić dodatkowo należy, że silnym argumentem na poparcie powyższego stanowiska jest

sama treść art. 539 a § 3 k.p.k., zgodnie, z którym skarga może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Nie może być wątpliwości, że mowa tu o art. 437 § 2 k.p.k., w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247 z późn. zm.), który obecnie stanowi, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W pierwotnym brzmieniu art. 437 k.p.k. (do dnia 30 czerwca 2015 r.) nie zawierał żadnych ograniczeń co do uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, co przekreśla racjonalność ewentualnego zastosowania opisanej instytucji skargi. Jako, że znowelizowany art. 437 § 2 k.p.k. znajdzie zastosowanie wyłącznie do spraw, w których akty oskarżenia wniesiono po dniu 30 czerwca 2015 r., tak i tożsame kryterium implikować będzie dopuszczalność wniesienia skargi na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego. Innymi słowy, możliwość skorzystania z instytucji opisanej obecnie w rodz. 55a będzie wykluczona w tych sprawach, które zostały wszczęte aktem oskarżenia wniesionym do dnia 30 czerwca 2015 r.

W przedmiotowej sprawie akt oskarżenia wpłynął do Sądu Rejonowego w G. w dniu 30 maja 2014 r. (k. 277v). Skoro w takiej sytuacji skarga na wyrok sądu odwoławczego nie przysługiwała stronom, jedyną właściwą decyzją, po jej wpłynięciu do wydziału odwoławczego, pozostawało wydanie niezaskarżalnego zarządzenia o charakterze administracyjnym informującym stronę o braku możliwości wniesienia takiej skargi. Jeżeli jednak, tak jak w tej sprawie, wydane zostało zarządzenie o przyjęciu złożonej przez obrońcę oskarżonego skargi (k. 545) to po jej przekazaniu Sądowi Najwyższemu, koniecznym, wobec stwierdzenia ustawowej niedopuszczalności skargi, stało się pozostawienie jej bez rozpoznania.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji. Rozstrzygnięcie co do kosztów postępowania znajduje uzasadnienie w treści art. 539f w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.